

Naši ciljevi i metodi u Strasburškom skandalu

Prethodno poglavlje: [Beda studentskog života – Predgovor](#)

Internationale Situationniste br. 11 (oktobar 1967)

Iako su doprineli popularizaciji teza iz situacionističkog pamfleta „Beda studentskog života“, koji je objavljen o trošku Strazburške sekcije Nacionalne studentske unije (UNEF), različiti izrazi šoka i gneva koji su usledili kao odgovor na pamflet neminovno su doveli do mnogih zabluda u izveštavanju i komentarisanju uloge koju je Situacionistička internacionala (SI) odigrala u ovoj aferi. Kao odgovor na svakakve dezinformacije plasirane od strane novinara, univerzitetskih zvaničnika, pa čak i od strane jednog broja nemislećih studenata, ovde ćemo detaljno objasniti kakve su bile okolnosti našeg angažmana, koji su nam bili ciljevi, te koje metode smo smatrali odgovarajućim.

Još pogrešnija od novinarskog preterivanja ili nekih tvrdnji protivničkih advokata da je SI navodno uzeo ogromnu sumu novca pljačkajući blagajnu jadne Studentske unije jeste apsurdna teza koja se često pojavljuje u novinskim člancima, prema kojoj je SI toliko nisko spao da je agitovao među strazburškim studentima s ciljem da ih ubedi u valjanost naših ciljeva ili da studentski parlament usvoji takav program. Mi niti smo to radili, niti smo pokušali da se na bilo koji način infiltriramo u UNEF time što bismo potajno ubacili SI-jevce. Svako ko se uopšte potrudio da pročita nešto o nama svestan je da nas ne interesuju takvi ciljevi i da ne koristimo takve metode. Ono što se zapravo desilo je da je nekoliko strasburških studenata došlo kod nas leta 1966. i obavestilo nas da je šest njihovih drugova – a ne oni sami – upravo izabrano na pozicije u Birou lokalne Asocijacije studenata (AFGES), iako nisu ponudili nikakav program i iako su u UNEF-u

naširoko bili poznati kao ekstremisti koji se ni u čemu nisu slagali ni sa jednom strujom u tom raspadajućem telu, i koji su čak bili rešeni da ga unište. Činjenica da su oni (sasvim legalno) izabrani predstavljala je nesumnjiv dokaz totalne apatije studentske mase i totalne nemoći preostalih birokrata Asocijacije. Ovi su nesumnjivo shvatili da „ekstremistički“ Biro ne bi bio u stanju da uspešno sprovede svoje negativne namere. Upravo su se toga i bojali studenati koji su nas kontaktirali; i prevashodno iz ovog razloga oni su odbili da pristupe ovom „Birou“: jer samo bi ozbiljna akcija, a ne nekakva duhovita zloupotreba položaja, mogla da sačuva njegove članove od kompromisa kakav podrazumeva vršenje jedne tako bedne funkcije. Povrh sve kompleksnosti ovog problema, dok su studenti sa kojima smo se sastajali bili upoznati sa stavovima SI i slagali se sa njima, oni koji su bili u Birou uglavnom nisu bili upoznati sa stavovima SI i uzdali su se da će oni sa kojima smo se viđali smisliti akciju koja bi najbolje odgovarala njihovim subverzivnim namerama.

U ovom stadijumu ograničili smo se na predlog da zajedno napišu i objave opštu kritiku studentskog pokreta i društva u celini, jer bi takav potez barem imao tu prednost što bi ih primorao da zajedno razjasne ono što im je još uvek bilo nejasno. Sem toga, ukazali smo na to da je njihov nesmetan pristup novcu najkorisniji aspekt apsurdne vlasti koja im je bila tako nepromišljeno dodeljena, i da bi nekonformistička upotreba ovih sredstava imala tu prednost što bi mnoge šokirala i time privukla pažnju na nekonformističke aspekte sadržaja njihovog teksta. Ovi drugovi su se složili sa našim preporukama. Tokom razvijanja ovog projekta ostali su u kontaktu sa SI, naročito preko delegata SI Mustafe Kajatija.

Diskusija i prvi koraci koje su zajedno preduzeli oni sa kojima smo se susreli i članovi AFGES biroa – koji su jednoglasno odlučili da sprovedu stvar do kraja – doveli su do jedne bitne izmene u planu. Svi su se slagali po pitanju osnovne kritike i glavnih crta koje je istakao Kajati, ali su

shvatili da to ne mogu na zadovoljavajući način da formulišu, naročito u kratkom periodu pre početka nastavne godine. Ovu nemogućnost ne treba gledati kao nekakav nedostatak iskustva ili talenta, već je ona jednostavno bila posledica velike raznolikosti u okviru grupe, i unutar i van Biroa. Pošto su se i okupili na veoma nejasnoj osnovi, nisu bili pripremljeni da zajedno artikulišu teoriju koju nisu zajedno usvojili. Sem toga, među njima su se javile i lične trzavice i nepoverenje kako je projekat napredovao. Jedino što ih je i dalje držalo na okupu bila je zajednička želja da akcija bude veoma efektna. Tako je Kajati na kraju uradio nacrt za veći deo teksta o kojem su povremeno diskutovali studenti iz Strazbura i situacionisti u Parizu – a relativno malobrojni dodaci ubačeni su naknadno.

Različite pripremne akcije pratile su pojavu pamfleta. Kibernetičar Moulz¹[Videti Internationale Situationniste br. 9, str. 44.], koji je 26. oktobra uspeo da konačno postane predavač na katedri za socijalnu psihologiju i nameravao da se posveti stvaranju novih mladih funkcionera, isteran je iz sale na početku svoje uvodne reči od strane grupe studenata koji su ga zasuli trulim paradajzima. (Moulz je kasnije dobio isti tretman u martu u Muzeju dekorativnih umetnosti u Parizu, gde je ovaj čovek-robot trebalo da predaje o urbanističkim metodama za kontrolisanje masa ljudi – a isterivanje je sproveo tridesetak mladih anarhista iz grupa koje su htele da sva pitanja modernog doba podvrgnu revolucionarnoj kritici). Ubrzo nakon ovog prvog predavanja – koje je bilo bez predsedana u analima univerziteta barem koliko i sam Moulz, AFGES je počeo da objavljuje pamflet sa Andre Bertrandovim komičnim stripom „Povratak kolone Duruti”, dokument koji je jasno pokazivao šta njegovi drugovi nameravaju da učine sa svojim položajima. „Sveopšta kriza starih sindikata i levičarskih birokratija oseća se svuda, naročito među studentima, gde je aktivizam već dugo vremena mogao da se izrazi samo kroz najprljaviju odanost bajatim ideologijama i najnerealnijim mogućim ambicijama. Poslednja grupa birokrata koja je odabrala

naše sadašnje predvodnike nije imala čak ni izgovor da ih je neko zavarao. Položili su svoje nade za novi životni početak u grupu ljudi koja nije krila svoje namere da okonča ovaj arhaični militarizam jednom za svagda.“

Pamflet je distribuiran važnim ljudima na zvaničnoj ceremoniji otvaranja na univerzitetu. U isto vreme, AFGES biro je izjavio da njegov jedini studentski program jeste ukidanje te asocijacije i sazvaio masovni studentski zbor. Mnogi su se odmah zgrozili nad time. „Ovo je možda prva manifestacija revolta koja direktno cilja na uništenje društva“, pisalo je u lokalnim novinama (*Dernier Nuvel*, 4. 12. 1966.). *Aurora* (26. 11.) pominje „Situanističku internacionalu, organizaciju sa šačicom članova u najvećim prestonicama Evrope – anarhisti koji se igraju revolucije, koji govore o „otimanju moći“ ne da bi tu moć zadržali, već da bi sejali haos i uništili čak i vlastiti autoritet.“ Čak i u Torinu, *Gazeta del Popolo* istog datuma piše: „Ipak treba razmisliti o tome da li represivne mere nose sa sobom rizik od nemira... U Parizu i drugim univerzitetskim gradovima Situacionistička internacionala priprema veliki nalet u kome će pruzeti kontrolu nad studentskim organizacijama.“ U ovom trenutku morali smo da uzmemo u obzir jedan novi faktor: situacionisti moraju da se brane od toga da budu deo vesti ili puko intelektualno pomodarstvo. Pamflet je na kraju transformisan u tekst SI: smatrali smo da ne možemo da odbijemo da pomognemo drugovima u njihovom pokušaju da zadaju udarac sistemu, i *nažalost ta pomoć je morala da bude tolika kolika je bila*. To mešanje SI nam je pružilo položaj vođa koji mi nikako nismo želeli da zadržimo nakon ove zajedničke akcije. I ovde smo jednostavno nastojali da delamo kako bi se ponovo javila društvena kritika bez ikakvih ustupaka. Neorganizovanost grupe strazburških studenata sprečila je da dođe do stvarnog dijaloga koji bi jedini omogućio jednakost u odlučivanju i stoga smo mi morali da reagujemo. Debata kakva u normalnim uslovima postoji među svim grupama koje zajedno nastupaju uopšte nije postojala u ovom aglomeratu pojedinaca koji su sve više pokazivali kako su

ujedinjeni po pitanju podržavanja SI, a nesložni po svim drugim pitanjima.

Nepotrebno je reći da takav jedan nedostatak nama ništa dobro nije govorio o ovoj grupi u celini, kojima je odgovaralo da pristupe SI jer je to bio relativno lak način da izbegnu da se izjasne kao pojedinci. Njihova nesloga se pokazala u još nečemu: u poslednjem trenutku nekoliko njih se uspaničilo od ideje da agresivnije dele pamflete na univerzitetskoj ceremoniji otvaranja. Kajati je morao da im objašnjava da nije dovoljno praviti polovične skandale; da je besmisleno upuštati se u tako nešto a onda se povući kako bi se posledice smanjile; da zapravo jedino uspeh samog skandala može da ih zaštiti. Još gora od ovog oklevanja u poslednjem trenutku pri jednoj tako bazičnoj akciji bila je činjenica da će neki od ovih pojedinaca, koji jedva da su verovali jedni u druge, možda u nekom trenutku dati izjave u naše ime. Kajati je stoga dobio zadatak da ubedi AFGES biro da javno izjavi da niko od njih nije situacionista. To je učinjeno u saopštenju 29. novembra: „Niko od članova Biroa ne pripada Situacionističkoj internacionali, pokretu koji je neko vreme izdavao časopis sa istim imenom, ali se mi u potpunosti slažemo sa njenim zaključcima i stavovima.“ Na osnovu ove izjave o autonomiji SI se onda pismom obratila Andreu Šnajderu, predsedniku AFGES-a, kao i Vajr-Piovi, potpredsedniku, da potvrdi potpunu saglasnost s onim što je učinjeno. Od tada postoji solidarnost između njih i SI, i u tome što smo odbili dijalog s onima koji su pokazivali neprijateljski stav prema Birou, i u našoj finansijskoj i javnoj pomoći tokom represije koja je usledila (videti deklaraciju koju je potpisalo 79 strazburških studenata u aprilu, u znak podrške Piovi koji je izbačen sa univerziteta; kazna je povučena nekoliko meseci kasnije). Šnajder i Vajr-Piova su ostali čvrsti pod pretnjama i kaznama; međutim, tu čvrstinu nisu zadržali u odnosu prema SI.

Pravna represija koja je odmah započela u Strazburgu (praćena brojnim delima sličnog karaktera koja i dalje traju),

koncentrisala se na navodnu nelegalnost AFGES biroa koji je, nakon objavljivanja situacionističkog pamfleta, počeo da se smatra za obični *de facto* biro koji uzurpira predstavništvo studentske unije. Potreba za ovakvom represijom se još više povećala jer je sveta alijansa buržoazije, staljinista i sveštenstva imala još manje podrške među 18 000 gradskih studenata nego što je to imao Biro. Sve je otpočelo sudskim nalogom 13. decembra, kojim su oduzete prostorije Asocijacije i zabranjen sastanak koji je Biro planirao za 16. decembar na kojem bi se glasalo o raspadu AFGES-a. Ovako nešto (proisteklo iz pogrešnog uverenja da bi većina studenata podržala Biro kada bi imala priliku da glasa o tome) je zaustavilo dalji razvoj događaja i značilo da su naši drugovi – kojima je jedini cilj bio da prekinu svoju ulogu predvodnika – morali da nastave sa otporom sve do januara. Najveći uspeh Biroa do tada bio je način na koji su se nosili s ruljom novinara koja se slila da traži intervju: većinu njih su odbili i uz uvrede oterali one koji su predstavljali najgore TV stanice (Francuska televizija, Planet), čime su primorali jedan deo medija da daje tačnije izjave o skandalu i da manje neprecizno prenosi AFGES-ove kominikee. Budući da se borba sada vodila isključivo na polju administrativnih mera i da je legalni AFGES biro i dalje imao kontrolu nad lokalnim ogrankom studentske zajednice, Biro je uzvratio udarac odlukom od 11. januara, implementiranom narednog dana, da zatvori Univerzitetski centar za psihološku pomoć, koji je finansijski zavisio od MNEF-a (Nacionalna studentska zajednica – prim. CLS), „zbog uverenja da je taj centar manifestacija psihijatrijske parapolicijske kontrole u studentskim krugovima, čija je očigledna funkcija da održi pasivnost svih eksploatisanih sektora... smatrajući da je postojanje ovog centra sramota i pretnja po sve studente ovog univerziteta koji su rešeni da slobodno razmišljaju.” Na nacionalnom nivou, UNEF je zbog revolta svog strasburškog ogranka – koji je pre toga uzdizan kao primer – primoran da prizna svoj sveopšti bankrot. Iako očigledno nije išao tako daleko da brani iluzije sindikalnih sloboda koje su tako otvoreno zabranjivane, UNEF

ipak nije mogao da prihvati sudsko odstranjivanje strazburškog biroa. Strazburška delegacija je stoga bila prisutna na generalnoj skupštini UNEFA u Parizu 14. januara i na početku sastanka je tražila glasanje o pitanju raspuštanja celog UNEF-a „uzimajući u obzir da se UNEF proglasio sindikatom koji ujedinjuje avangardu omladine (Povelja iz Grenobla, 1946) u vreme kada je trejdunionizam (žuti, reformistički sindikalizam – prim. CLS) odavno poražen i pretvoren u sredstvo samoregulacije modernog kapitalizma kojim se radnička klasa pokušava integrisati u robni sistem; ...s obzirom da je avangardna pretenzija (u smislu vođstva – prim. CLS) UNEF-a izobličena njegovim proto-reformističkim sloganima i praksom; ...s obzirom na to da je studentski sindikalizam²[Termin „studentski sindikalizam“ smo objasnili u našem predgovoru. (prim. CLS)] prosta farsa i da se mora staviti tačka na nju.“

Obraćanje zaključuje pozivom „svim revolucionarnim studentima sveta [...] da se pridruže svim eksploatisanim ljudima njihovih zemalja u pokretanju beskompromisne borbe protiv svih aspekata starog sveta, sa ciljem da se doprinese međunarodnoj vlasti radničkih saveta.“ Samo su dve delegacije, iz Nanta i studenata rekonvalescenata, glasale sa strasburškom sekcijom po ovom predlogu pre saslušanja izveštaja rukovodstva. (Trebalo uzeti u obzir da je tokom prethodnih sedmica mlada UNEF birokratija uspela razrešiti dva biroa, iz Bordoia i Klermon-Ferana, koji su podržali pozicije AFGES-a.) Strasburška sekcija je napustila zasedanje tokom sednice, osećajući da je rekla sve što je imala za tu priliku.

Poslednji nastup Biroa nije bio tako plemenit. U ovo vreme trojica situacionista su izbačeni iz SI zbog zajedničkog učešća – što su i priznali pred SI – u širenju nekoliko laži protiv Kajatija, za koga su se nadali da će i sam biti isključen (vidi traktat od 22. januara „Upozorenje! Tri provokatora!“). Njihovo isključenje nije imalo nikakve veze sa strasburškim skandalom – čini se da su se tokom njega, kao po svemu ostalom, slagali sa zaključcima diskusija unutar SI – ali se poklopilo da su se dvojica nalazila u strasburškoj

regiji. Povrh toga, kao što smo rekli, neki strasburški studenti počeli su se ljutiti zato što ih SI nije nagradila *regrutacijom*. Isključeni lažovi tražili su nerezervisane slušaoce i računali da će novim lažima prikriti stare laži. Svi oni koje je SI *odbila* združili su se u mističnoj pretenziji „prevazilaženja“ prakse koja ih je osudila. Počeli su verovati novinama, čak su se nadovezivali na njih. Sebe su smatrali masom koja je „osvojila vlast“ u Strasburškoj Komuni. Govorili su sebi da nisu dobili tretman kakav revolucionarni proletarijat zaslužuje, i da je njihova istorijska akcija prevazišla sve prethodne teorije. Zaboravljajući da je jedina njihova „akcija“ u ovoj aferi bilo nekoliko sitnih doprinosa u *nacrtu teksta*, kolektivno su kompenzovali ovaj nedostatak naduvavanjem iluzija. Sve je svedeno na kolektivno maštanje koje je trajalo nekoliko sedmica dok se doza konstantno ponavljanih izmišljotina stalno povećavala.

Tuce studenata koji su aktivno podržavali skandal podelio se na dva jednaka dela. Ovaj dodatni problem se postavio kao *probni kamen*. Kao i obično nismo ništa obećavali onima koji su bili „pristalice SI“ i jasno smo naglasili da nećemo: na njima je bilo, jednostavno i bezuslovno, da budu pristalice istine. Vajr-Piova i još neki pristali su uz laži „Grenotina“ (trojica izbačenih – prim. CLS) (iako sigurno bez znanja o nekoliko preteranih kleveta Freja i Grenoa, ali svakako sa poznavanjem ostalih). Andre Šnajder, čiju su podršku lažovi hteli obezbediti pošto je držao titulu predsednika AFGES-a, zatrpan je lažnim pričama svakog od njih, i poverovao im je bez proverre njihovih tvrdnji. Ali već za nekoliko dana, samostalno uvidevši količinu neospornih laži koje su ti ljudi morali proturati posvećenima njihovom poduhvatu, Šnajder je odlučio javno priznati grešku: u svom traktatu „Sećanja iz kuće mrtvih“ odrekao se onih što su ga zavarali i naveli da stane iza lažnih optužbi protiv SI. Povratak Šnajdera, čiji su karakter lažovi potcenili i koji je stoga bio u poziciji da u potpunosti sagleda manipulaciju, zadalo je konačan udarac u Strasburu isključenim i njihovim saučesnicima, koji su već

diskreditovani na drugim mestima. U svojoj srdžbi ovi bednici su Šnajdera, koga su sedmicu ranije težili privući da bi dodali sebi na kredibilitetu, proglasili slaboumnom osobom koji se spustio „na nivo SI“. (Sve češće, u poslednje vreme, u raznim situacijama, lažovi završavaju svoje napade nepromišljeno identifikujući „nivo SI“ sa *prostom činjenicom iznošenja istine* – identifikacija koja nam ide na čast.)

Pre nego što će proći tri meseca, grupa oko Freja (jednog od trojice – prim. CLS) sa Vajr-Piovom i ljudima koji su bili istrajni u svom upornom držanju (u jednom trenutku bilo ih je osam ili devet) odala je istinu o svojoj tužnoj situaciji: zasnovana na infantilnim lažima pojedinaca koji su jedni druge smatrali nespretnim lažovima, predstavljala je potpuno parodičnu sliku „kolektivne akcije“ u koju se nikada ne bi trebalo upustiti; i ljudi sa kojima nikada ne bi trebalo raditi! Otišli su tako daleko da su pokrenuli *izbornu kampanju* među strasburškim studentima. Desetine stranica slabo zapamćenih situacionističkih ideja i fraza nabacane su, bez ikakve spoznaje o apsurdnosti, sa ciljem *zadržavanja „vlasti“ strasburške sekcije MNEF-a*, minibirokratske grofovije Vajr-Piove, koji se kandidovao za ponovni izbor 13. aprila. Uspešni u ovoj avanturi koliko u prethodnim poduhvatima, potučeni su od strane isto toliko glupavih – staljinista i hrišćana, koji su prirodno bili okretniji na polju izborne politike, i koji su bili u poziciji da suparnike potkažu kao „lažne situacioniste“. U svom članku „SI vam je lepo rekla“, objavljenom sledeći dan, Andre Šnajder je sa lakoćom prikazao kako su se ovi neuspešni pokušaji iskorištavanja *zaostataka* skandala starih pet meseci za promotivne svrhe potpuno odrekli duha i ciljeva skandala. Konačno, Vajr-Piova u kominikeu od 20. aprila kaže: „Smešno mi je da sam potkazan kao „nesituacionista“ – nešto što sam i sam govorio i pre nego što se SI uspostavila kao zvanična vlast.“ Ovo je reprezentativan primerak široke i već zaboravljene literature. Da je SI postala *zvanična vlast* – ovo je jedna od tipičnih teza Vajr-Piove i Freja, koju može proveriti svako zainteresovan; nakon

toga može se imati uvid u inteligenciju ovih teoretičara. Pored ovoga, činjenica da Vajr-Piova izjavljuje (bilo „javno“, „tajno“ ili u „proklamacijama“ rezervisanim za bliske saučesnike u laži) kako nije pripadao SI u trenutku kad god padala to naše pretvaranje u „zvaničnu vlast“ – *gnusna je laž*. Svako ko ga poznaje zna da Vajr-Piova nije *nikada* imao priliku da za sebe tvrdi kako je bilo šta osim „nesituacioniste“ (vidi šta smo gore napisali vezano za kominike AFGES-a od 29. novembra).

Najpovoljniji rezultati čitave afere prirodno nadilaze ovaj nov i mnogo publikovan primer našeg odbijanja da prihvatimo bilo šta od neo-militantizma u potrazi za podčinjavanjem. Ništa manje zanemarivo je to da je skandal izazvao službeno priznanje nepopravljivog raspada UNEF-a, raspada koji je bio intenzivniji od samih njegovih naznaka: coup de grâce (ubistvo iz samilosti – prim. CLS) je odzvanjalo 56. kongresom u julu u Lionu kada je predsednik Vandembri morao priznati: „Jedinstvo UNEF-a odavno je okončano. Svaka sekcija živi (ovaj termin je pretenciozno netačan – prim. SI) zasebno, ne obraćajući pažnju na direktive Nacionalnog komiteta. Sve veći procep između članstva i upravnih tela doveo nas je pred propadanje. Istorija sednica UNEF-a je postala ništa više od istorije kriza ... Reorganizacija i oživljavanje aktivnosti pokazale su se nemogućim.“ Jednako smešni bili su sporedni ispadi među akademikima koji su umišljali da se radi o još jednom dnevnom pitanju za raspravu. Očekivano, smatrali smo da je pozicija koju je zauzelo četrdeset profesora i asistenata na Fakultetu umetnosti u Strasburu, koji su optužili *lažne studente* za ovu „buru u čaši vode“ zbog lažnih problema „i bez senke rešenja“, logičnija i društveno racionalnija (kao što je bila i presuda sudije Labadora) od laskavog pokušaja podrške koju je pružilo nekoliko oronulih modernističkih institucionalista škrgućući kostima u svojim profesorskim foteljama na „Društvenim naukama“ u Nanteru (besramnik Turen, lojalni Lefebvre, maoista Bodrijar, prepredeni Luro).

Zapravo, mi želimo da ideje ponovo postanu *opasne*. Ne možemo da prihvatimo beskičmenjaštvo lažnih svestranih interesovanja, kao da smo neki Sartri, Altiseri, Aragoni ili Godari. Sećamo se reči nekakvog profesora Luijea, objavljenih u *Nouvel Observateur* (21. decembar 1966.): „Ja sam za slobodu mišljenja. Ali ako ima nekih Situacionista ovde, nek se gube.“ Iako ne poričemo u potpunosti efekat koji je širenje nekolicine osnovnih istina moglo da ima u blagom ubrzavanju pokreta koji gura usporenu francusku omladinu ka svesti o pretećoj opštoj krizi društva, smatramo da je širenje *Bede studentskog života* predstavljalo mnogo značajniji faktor razjašnjavanja u nekim drugim zemljama gde je taj proces već sada mnogo dalje odmakao. U pogovoru svoje edicije Kajatijevog teksta, engleski situacionisti pišu: „Najrazvijenija kritika savremenog života iskazana je u jednoj od nerazvijenijih savremenih zemalja – u zemlji koja još uvek nije dospela do tačke gde nestajanje svih vrednosti postaje potpuno očigledno i rađa odgovarajuće snage radikalnog odbijanja. U francuskom kontekstu, situacionistička teorija je predvidela društvene snage pomoću kojih će biti realizovana.“ Ove teze *Bede studentskog života* su naišle na mnogo bolje rezumevanje u SAD i Engleskoj (štrajk u Londonskoj školi ekonomije u martu izazvao je određenu pometnju, a komentator Tajmsa je sa žaljenjem u njemu uočio povratak klasne borbe za koju je mislio da stvar prošlosti). U manjoj meri, ovo je slučaj i u Holandiji – gde je SI kritika, koja dovodi do još žešće kritike zbog samih događaja, imala izvestan efekat u skorašnjem razbijanju „Provo“ pokreta, kao i u skandinavskim zemljama. Borba studenata iz Zapadnog Berlina ovog proleća takođe je pokupila neke aspekte kritike, mada još uvek na vrlo neorganizovan način.

Ali revolucionarna omladina nema alternative do priključivanja masama radnika i radnica koji će, na osnovama iskustva novih uslova eksploatacije, nastaviti borbu za upravljanje svojim svetom i raskid sa radom. Kada mladi ljudi počnu da shvataju trenutnu teoretsku formu ovog stvarnog pokreta koji svuda

spontano izbija iz samog modernog društva, to je samo trenutak napretka u kome ova objedinjena teoretska kritika (neodvojiva od adekvatnog *praktičnog spoja*) nastoji da prekine ćutanje i opštu organizaciju separacije. Samo u tom smislu možemo naći rezultat zadovoljavajućim. Kada govorimo o revolucionarnoj omladini, mi naravno ne mislimo na onu otuđenu i semiprivilegovanu struju koju je oblikovao univerzitet – centar koji je prirodna baza zadivljenog konzumiranja sanjareće situacionističke teorije koja se smatra najnovijom spektakularnom modom. Mi ćemo nastaviti da to osujećujemo i opovrgavamo takve pohvale. Pre ili kasnije, postaće jasno da SI treba da bude procenjivana ne na osnovu površno skandaloznih aspekata nekih oblika u kojima se pojavljuje, već na osnovu *suštinski skandalozne* centralne istine.

Sledeće poglavlje: [Strazburška sekcija Saveza studenata: Beda studentskog života](#)

Bibliografski podaci

Autor	Situacionistička internacionala
Naslov	Nos buts et nos méthodes dans le scandale de Strasbourg, Internationale Situationniste br. 11 (oktobar 1967)
Prevod	Centar za liberberske studije
Izdavač	Centar za liberberske studije
Godina	2008.